

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **Vinařství Mutěnice, s.r.o.**, se sídlem Údolní 1174, Mutěnice, zast. JUDr. Leošem Viktorinem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7.3.2012, č.j. AD932-22/2008/119/9/2011-SŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně, ze dne 28.11.2011, č.j. AB790-14/132/7/2008-SŘ, ve věci uložení úhrnné pokuty za použití

absorpční zásady analogicky podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění platném a účinném v době spáchání správních deliktů (dále jen „zákon o vinohradnictví“), ve výši 900 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Žalobce především uvedl, že rozhodnutí SZPI Brno ze dne 28.11.2011 nenapadl v celém rozsahu, v textu odvolání bylo výslovně uvedeno, že část výroku č. III, jímž bylo řízení částečně zastaveno, nenapadá. Z petitu jasně vyplývá, v jaké části se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný zřejmě tuto skutečnost přehlédl a rozhodnutí ze dne 28.11.2011 přezkoumal jako celek a rozhodl i o té části rozhodnutí, která již byla pravomocná. Žalobci v tomto směru není známa judikatura správních soudů, nicméně i v oblasti správního trestání platí stejné zásady jako v trestním řízení soudním, kde judikatura dospěla k závěru, že se jedná o pochybení zásadního charakteru (např. usnesení NS ze dne 14.12.2006, sp. zn. 3 Tdo 1184/2006). Žalobce se tedy domnívá, že se jedná o vadu, která má vliv na zákonnost rozhodnutí.

[3] Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné rovněž z důvodu nedostatečného vymezení skutku. Tuto skutečnost napadal již v odvolání proti rozhodnutí ze dne 28.11.2011. Dle jeho názoru i za situace, kdy u trvajících deliktů není mnohdy možné skutek přesně vymezit, je nepřipustné, aby skutek byl vymezen tak, že „... při kontrole provedené dne 12.12.2006 v provozovně Vinařství Mutěnice bylo zjištěno ...“. Žalovaný se sice touto námitkou zabýval, žalobce jeho argumentaci nepovažuje za správnou. V případě souhlasu s argumentací žalovaného by totiž znamenalo, že správní delikt uvedený v rozhodnutí pod bodem I. odst. 1 byl spáchán 12.12.2006. Uvedení do oběhu však není jednorázový akt, ale zahrnuje celou řadu činností a je třeba tedy trvat na tom, aby ve skutkové větě bylo uvedeno od kdy do kdy bylo zboží uváděno do oběhu a aby takový údaj byl podložen důkazními prostředky. Uvedení údaje o době spáchání skutku je nezbytné pro posouzení zániku odpovědnosti za správní delikt a rovněž pro posouzení, jaká právní úprava má být při kvalifikaci jednání použita. Zákon č. 321/2004 Sb. byl často novelizován, a to i pokud se týká ustanovení o správních deliktech. I správní orgán 1. stupně měl problémy s měnící se právní úpravou a jeho argumentace v této souvislosti není vždy srozumitelná. V případě přistoupení na argumentaci žalovaného by jakékoliv úvahy o pokračujícím či trvajícím deliktu byly liché, neboť takové časové vymezení skutku neumožňuje z tohoto pohledu správní delikty vůbec posoudit.

[4] Dle žalobce nebyly vypořádány ani námitky týkající se totožnosti skutku. Nejedná se totiž o upřesnění ani změnu kvalifikace, jestliže je pachatel postihován za porušení jiné povinnosti, než té, která byla uvedena v oznámení o zahájení řízení. Dle žalobce se jedná o zcela nový skutek, který může být projednán pouze v případě, že ohledně něho bylo řízení zahájeno stanoveným způsobem.

[5] Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou týkající se vyjádření v odůvodnění sankce na str. 31 rozhodnutí, kdy bylo uvedeno, že s účastníkem řízení bylo od zahájení tohoto správního řízení vedeno dalších 8 správních řízení, ve kterých mu byla rozhodnutím

Inspektorátu v Brně uložena pokuta podle zákona o vinohradnictví. Dle žalobce toto vyjádření nelze vykládat jinak, než, že správní orgán k této skutečnosti přihlédl jako k okolnosti přitěžující. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal tak, že tuto část úvahy z napadeného rozhodnutí výslovně vyjímá. Žalobce namítá, že mu žádný institut vyjmutí části odůvodnění není znám.

[6] Nejzávažnějším pochybením je, že správní orgán pominul základní zásady soudního trestání a vyhnul se úvahám o souhrnném trestu. Žalobce v tomto směru argumentoval např. rozsudkem NSS ze dne 18.6.2009, č.j. 1 As 28/2009-62. Žalovaný nereagoval na to, že se námitka žalobce o tento rozsudek opírá. Promítnutí těchto zásad se mělo projevit tak, že správní orgán měl každé řízení, které bylo zahájeno po 11. 5. 2007, spojit s předmětným řízením, všechny správní delikty projednat ve společném řízení a podle absorpční zásady uložit jednu sankci a ne, jak se v praxi stalo, sankcí devět. Samotná skutečnost, že společné řízení nebylo vedeno, sama o sobě nemusela způsobovat vadu řízení mající za následek nezákonnost rozhodnutí, pokud z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že došlo k uplatnění zásad pro ukládání trestu za souběh správních deliktů. Místo náležité argumentace žalovaný žalobce osočuje, že požadavek na uplatnění principů ovládajících soudní trestání i při ukládání sankcí za správní delikty překračuje míru potřebné přiměřenosti a svědčí o účelovém dohledávání pochybení. Žalobce poukázal na praxi, podle níž má být správní trestání ovládáno stejnými zásadami jako trestní řízení s tím, že mu není známo, že by tato praxe byla opuštěna. Tyto zásady totiž zajišťují právo na spravedlivý proces a vylučují svévoli trestajících orgánů. Trvání na uvedených zásadách tedy není právním formalismem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je v pořadí již třetím rozhodnutím žalovaného, první rozhodnutí bylo zrušeno krajským soudem a žalovaný byl neúspěšný v případě podání kasační stížnosti. Následně žalovaný rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a věc mu vrátil k novému projednávání. Posléze došlo k vydání druhého rozhodnutí prvostupňovým orgánem, které bylo žalovaným zrušeno z důvodu, že nebyly respektovány pokyny obsažené v rozsudku Krajského soudu v Brně. Další rozhodnutí bylo po odvolání žalobce potvrzeno napadeným rozhodnutím.

[8] Žalovaný zdůraznil, že žalobce nerozporuje, že by se snad nestaly skutky vymezené ve výroku napadeného rozhodnutí, nerozporuje ani výši uložené pokuty. Sporné jsou pouze některé procesní otázky a formální náležitosti výroku rozhodnutí. K námitce, že si žalovaný nevšiml, že jeho rozhodnutí nebylo napadeno v celém rozsahu, protože část výroku č. III, již bylo řízení částečně zastaveno, napadán není, žalovaný uvedl, že skutečnost, že žalovaný výrok III. prvoinstančního rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil, ačkoliv k tomu nebyl dán důvod, neboť do tohoto výroku odvolání nesměřovalo, neměla žádný vliv na přezkum výroku o vině a trestu za správní delikty. Žalobce se tento postup nedotkl a nevznikla mu žádná újma. Přirovnání s usnesením NS ze dne 14.12.2006, sp. zn. 3 Tdo 1184/2006, je nepřipadné. Potvrzení části výroku III. napadeného rozhodnutí bylo sice nadbytečné, nedošlo tím ale k žádným následkům, které by žalobce poškodily. Nejde tedy o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo ovlivnit rozhodování ve věci samé. Následkem tedy není nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

[9] Pokud se týká vymezení doby spáchání trvajících deliktů, žalovaný se s touto námitkou dostatečně vyrovnal v napadeném rozhodnutí. Časové vymezení skutku nechybí a je možno posuzovat jak aspekt zániku odpovědnosti, tak aspekt použití kvalifikace právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání deliktu. Na podporu postupu při vymezování skutku z časového hlediska žalovaný již v napadeném rozhodnutí poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 30 Ca 17/2008-37 ze dne 7.12.2009. Žalobce v odvolání neuvedl, že by v částech prvoinstančního rozhodnutí, které se týkaly porovnání různých právních úprav v čase, spatřoval nedostatky způsobující nesrozumitelnost. Proto se žalovaný touto problematikou v napadeném rozhodnutí nezabýval.

[10] V souvislosti s odvolací námitkou týkající se časového vymezení skutku žalobce v odvolání neargumentoval úvahami o pokračujícím či trvajícím deliktu, a proto ani tato skutečnost nebyla předmětem rozhodnutí žalovaného. Dle žalovaného obě tyto námitky uplatněné až v žalobě jsou pouze obecného a nekonkrétního charakteru.

[11] Žalovaný se dostatečně vypořádal s námitkou, že nebyla zachována totožnost skutku. Nejedná se o upřesnění právní kvalifikace ani její změnu, jestliže je pachatel postihován za porušení jiné povinnosti, než té, která byla uvedena v oznámení o zahájení řízení. Žalovaný se zabýval důsledně tím, zda bylo rozhodováno pouze o skutcích vymezených v zahájení řízení, a zda byl žalobce se změnou právní kvalifikace, ke které došlo v průběhu správního řízení, seznámen. V tomto směru žalovaný neshledal žádné pochybení správního orgánu 1. stupně. Podstatu skutku totiž tvoří jednání jako projev vůle pachatele navenek. Změnou právní kvalifikace ke změně totožnosti skutku nedochází. Pokud se týká skutečnosti, že správní orgán 1. stupně uvedl, že od zahájení tohoto správního řízení bylo s účastníkem vedeno dalších osm správních řízení, žalovaný trvá na tom, že k přičtení této skutečnosti k tíži žalobce ani podřazení pod některé hledisko závažnosti správního deliktu nedošlo. Pokud žalobce namítal, že mu není znám institut „vyjmutí“, dle judikatury je takový postup možný, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu 6 As 19/2005-52 a 4 Ads 123/2009-99, podle kterých tvoří rozhodnutí správního orgánu 1. a 2. stupně jeden celek, a je možné, aby došlo k doplnění a upřesnění právních úvah uvedených v odůvodnění správního orgánu 1. stupně odvolacím orgánem.

[12] Pokud se týká námitky vůči pominutí zásad soudního trestání a vyhnutí se úvahám o souhrnném trestu, žalovaný konstatoval, že již v napadeném rozhodnutí uvedl, že námitku vztahující se k neuložení souhrnného trestu neshledal důvodnou. Pokud v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně nebyla obsažena úvaha o souhrnném trestu, nedošlo k pochybení a neznamená to, že došlo k opuštění zásady, resp. praxe, že na správní trestání dopadají i zásady ovládající trestní řízení. V předmětném správním řízení základní zásady soudního trestání pominuty nebyly, pokud došlo k uložení úhrnného trestu. Za sbíhající se delikty byl uložen úhrnný trest, čímž došlo k promítnutí principu absorpce sazeb. Žalobce při argumentaci v odvolání v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 18.6.2008, č.j. 1 As 28/2009-62, ze kterého vyplývá, že při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Dle žalovaného tento rozsudek na předmětnou věc ani nedopadá, neboť podstatou řešené věci zde bylo to, že správní orgán se dopustil nezákonné kumulace, když stanovil tresty za jednotlivé sbíhající se přestupky dílčím způsobem, tedy podle kumulativní zásady a nikoliv podle zásady absorpční.

[13] Pokud žalovaný odkázal na rozsudek KS v Českých Budějovicích, poukázal na logiku věci vedení samostatných řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že požadavek žalobce na uložení souhrnného trestu za delikty projednávané v dalších osmi řízeních, které proběhly až po vydání 1. rozhodnutí v této věci, nemá opodstatnění. Poukázal na trestněprávní zásadu, ze které plyne, že „souběh“ (konkurence) trestných činů je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, nežli byl pro některý z nich vyhlášen soudem 1. stupně odsuzující rozsudek (§ 43 odst. 2 t.z.) za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a neplatí a něm fikce neodsouzení“. V dotčeném případě bylo první rozhodnutí správního orgánu vydáno 15.8.2007, další řízení bylo zahájeno až 30.9.2008. I když dosud napadené rozhodnutí o uložení pokuty nenabýlo právní moci z důvodu využití opravných prostředků včetně soudního přezkumu, nelze předjímat, že právní moci nenabude. Pokud žalovaný vyjmul z odůvodnění správního rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zmínku o dalších osmi správních řízeních, učinil tak z důvodu korekce úvah o vyměření pokuty a nijak neučinil rozhodnutí nesrozumitelným. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[14] V replice se žalovaný vyjádřil ke stanovisku žalovaného k námitce, že došlo k pominutí základních zásad soudního trestání a vyhnutí se úvahám o souhrnném trestu. Žalovaný totiž opět opakoval, že tento bod „má charakter přepjatého dohledávání domnělých formálních pochybení“, s čímž žalobce nesouhlasí. V předmětné věci se nejednalo o formální pochybení, ale o porušení jedné ze základních zásad, ovládajících správní i soudní trestání v České republice. Žalovanému zjevně uniká rozdíl mezi úhrnným a souhrnným trestem. Žalobce nemá nic proti tomu, že za sbíhající se správní delikty projednávané v předmětné věci byla uložena úhrnná sankce. Problémem je skutečnost, že ve stejnou dobu, kdy probíhalo toto řízení, vedl žalovaný dalších osm řízení pro správní delikty podle stejného právního předpisu, a to naprosto samostatně, a došlo k uložení samostatných trestů bez jakékoliv úvahy o souhrnném trestu. Žalobce již v odvolání s poukazem na rozsudek NSS ČR ze dne 18.6.2008, č.j. 1 As 28/2009-62, argumentoval, že nemuselo nutně dojít ke spojení všech devíti řízení, ale v každém případě bylo na správním orgánu 1. stupně, aby se vypořádal s tím, že jsou současně ukládány samostatné pokuty za správní delikty stejného druhu. Správní orgán 1. stupně se o těchto dalších osmi řízeních zmínil, ale ze zmínky nevyplynulo nic jiného, než že tuto skutečnost považoval za okolnost přitěžující. Porušení absorpční zásady dle žalobce není formálním pochybením, ale intenzivním zásahem do práva účastníka řízení na spravedlivý proces. Protože žalovanému unikl rozdíl mezi souhrnným a úhrnným trestem, v napadeném rozhodnutí se s námitkou v této souvislosti nevypořádal, jedná se o nesrozumitelné rozhodnutí.

[15] Žalovaný vydání napadeného rozhodnutí nevěnoval potřebnou pozornost, o čemž svědčí opravné usnesení ze dne 11.7.2012.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[16] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.

[17] Žalobce namítal, že ač v odvolání bylo přesně v petitu vymezeno, v jaké části se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a bylo uvedeno, že není napadána část výroku III, přesto žalovaný rozhodnutí přezkoumal jako celek.

[18] Uvedené námitka je, jak soud zjistil, důvodná. Uvedená vada se však nijak nedotkla práv žalobce a soud v ní nespatřuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[19] Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nedostatečného vymezení skutku. Poukazoval na skutečnost, že v případě trvajících deliktů mnohdy nelze přesně dobu vymezit, je ale nepřipustné, aby skutek byl vymezen tak, že „... při kontrole provedené dne 12.12.2006 v provozovně Vinařství Mutěnice bylo zjištěno ...“. To by totiž znamenalo, že delikt byl spáchán právě uvedeného dne. Dle žalobce šlo o trvalý delikt a je nezbytné, aby bylo jasné uvedeno, od kdy do kdy bylo zboží uváděno do oběhu, a tento údaj byl podložen důkazy.

[20] Jak soud zjistil, v napadeném rozhodnutí byl uvedený skutek vymezen uvedeným způsobem. Konkrétně zde bylo uvedeno, že „při kontrole provedené dne 12. 12. 2006 v provozovně Vinařství Mutěnice, s.r.o., Údolní 1174, 696 11 Mutěnice bylo zjištěno, že uvedl do oběhu produkty (odebrány v tržní síti-Penny Market). Dále byly uvedeny jednotlivé produkty, které byly přesně specifikovány. Další delikty byly z hlediska časového vymezeny obdobně.

[21] Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že použité časové vymezení bylo dostatečné. Správní orgány tento delikt nehodnotily jako trvalý nebo pokračující. Žalovaný se z tohoto hlediska časovým vymezením skutku nezbýval, neboť v tomto směru nebyly vzneseny odvolací námitky. Soud je toho názoru, že správní orgány ani nemohly za situace, kdy již předmětné produkty byly uvedeny do oběhu, postupovat jinak, než že uvedly datum, kdy zjistily, že ze strany žalobce k porušení povinností došlo.

[22] Soud k uvedené problematice odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 12 2009 č.j. 30Ca 17/2008-35, na který upozornil i žalovaný. Soud zde konstatoval, že „*Zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právníkům osobám nemožným. Proto soud považuje za dostatečné vymezení časového období ke dni zjištění porušení povinností žalobce, tj. ke dni provedené kontroly...*“

[23] V návaznosti na námitku ohledně časového vymezení skutku žalobce poukázal na měnící se právní úpravu a problémy, které v důsledku toho měl správní orgán prvního stupně. Soud konstatuje, že žalobce nevznesl žádné konkrétní žalobní námítky ohledně pochybení při aplikaci předpisů správními orgány. Soud tedy rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že pochybení správních orgánů v tomto směru neshledal.

[24] Dále žalobce vznesl námitku, že nebyla dodržena totožnost skutku, neuvedl však, konkrétně kterého. (více žalobní námitka odst. [4]). Soud zjistil, že ve všech případech byla zachována od zahájení řízení skutková vymezení. Například u správního deliktu uvedeného pod bodem 1), zjištěného při kontrole provedené dne 12. 12. 2006 došlo pouze k upřesnění právní kvalifikace. Při zahájení správního řízení bylo uvedeno, že se jedná o správní delikt podle §39 odst. 1 písm. b) zákona o vinohradnictví. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v napadeném rozhodnutí byl zcela shodný skutek vyhodnocen jako delikt podle §39 odst. 1 písm.jj) uvedeného zákona.

[25] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami ohledně totožnosti skutku. Soud se ztotožňuje s jeho názorem, pokud vyslovil nesouhlas s tím, že by změnou právní kvalifikace došlo ke změně totožnosti skutku. Správní řízení bylo vedeno pouze o skutcích, které byly vymezeny v oznámení o zahájení řízení. U skutků, u kterých došlo ke změně právní kvalifikace, byl s novou právní kvalifikací účastník seznámen.

[26] K otázce totožnosti skutku soud cituje z článku „K některým otázkám významu skutku ve správním právu trestním“, časopis Trestněprávní revue, 2013, č. 11–12, s. 259., doc. JUDr. Pavel Mates, CSc., Mgr. Karel Šemík: *„Ne vždy bývá správním orgánům jasný poměr mezi skutkovým vymezením a právní kvalifikací. Ta se totiž může měnit, resp. mění právě na základě postupného shromažďování podkladů a k jejímu přesnému či konečnému vymezení dochází až v závěru, vesměs v okamžiku, kdy je účastník řízení podle § 36 odst. 3 SpŘ seznámen před vydáním rozhodnutí se shromážděnými podklady, k nimž se může vyjádřit. Bude-li přitom zachována totožnost skutku, není třeba při změně jeho právní kvalifikace zahájit nové řízení, protože jsou to právě okolnosti skutkové, a nikoli závěry právní, které jsou rozhodné pro určení stejnosti....“*

[27] Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že skutečnost, že v rámci odůvodnění sankce bylo uvedeno, že s účastníkem řízení bylo od zahájení tohoto správního řízení vedeno dalších 8 správních řízení, nelze vykládat jinak, než, že správní orgán k této skutečnosti přihlédl jako k okolnosti přitěžující. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný se s touto námitkou vypořádal tak, že tuto část úvahy z napadeného rozhodnutí výslovně vyjímá.

[28] Soud konstatuje, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je na samém jeho závěru, na str. 31 a 32, skutečně uvedeno, že s účastníkem bylo od zahájení správního řízení vedeno dalších 8 správních řízení, ve kterých mu byla rozhodnutím inspektorátu v Brně uložena pokuta podle zákona o vinohradnictví. Uvedená zmínka je v odůvodnění

zařazena až poté, co je vysloven závěr o výši pokuty, kterému předchází podrobné úvahy, které vedly k uložení pokuty v konkrétní výši. Z textu nelze dovodit, že by ke skutečnosti, že bylo vedeno dalších 8 řízení, bylo přihlédnuto jako k okolnosti přitěžující. Jednalo se o pouhé konstatování, které se nijak nepromítlo do úvah o uložení trestu a dle názoru soudu bylo pouze nadbytečné.

[29] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí jasně vyjádřil, že skutečnost, že s účastníkem bylo od zahájení správního řízení vedeno dalších 8 správních řízení, nebyla podřazena pod žádné zákonné hledisko při úvaze o výši pokuty a správním orgánem prvního stupně nebyla výslovně hodnocena. Dle názoru soudu se tedy k odvolací námitce vznesené v této souvislosti dostatečně vyjádřil. Uvedl rovněž, že „z důvodu opatrnosti“ část textu o 8 řízeních z odůvodnění „vyjímá“.

[30] Není vyloučeno, aby vzhledem k výše uvedeným skutečnostem odvolací správní orgán zasáhl do odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak, že „vyjmul“ z odůvodnění zmínku o tom, že od zahájení tohoto řízení bylo s účastníkem vedeno dalších osm řízení, neboť se jednalo o zmínku zcela nadbytečnou. Svůj postup náležitě odůvodnil.

[31] Soud upozorňuje, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek.

[32] Za nejzávažnější pochybení označil žalobce to, že se správní orgán vyhnul úvahám o souhrnném trestu a tak pominul základní zásady soudního trestání. Každé další řízení, zahájené po 11. 5. 2007, mělo být spojeno s předmětným řízením a mělo dojít k uložení jedné sankce, nikoliv devíti sankcí. (tato žalobní námitka je podrobně uvedena v odstavci [6]).

[33] Z judikatury správních soudů bezesporu vyplývá, že při správním trestání se použijí přiměřeně principy ovládající trestání trestných činů. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, podle kterého *„Použít v oblasti správního trestání analogie práva nebo zákona lze jen v omezeném rozsahu, a to pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“*

[34] Správní orgány základní zásady soudního trestání v předmětné věci v přiměřené míře respektovaly. Zjištěné správní delikty, projednané v předmětném řízení, vyhodnotily jako souběh, došlo k uložení úhrnného trestu za použití absorpční zásady.

[35] Dle názoru soudu s ohledem na průběh předmětného správního řízení, nabytí právní moci a vykonatelnost správních rozhodnutí a následné přezkoumání soudem nebylo možno společně projednat další správní delikty, řízení o kterých byla zahájena následně a nebylo

možno uložit souhrnný trest (po předmětném řízení následovalo 8 samostatně vedených řízení).

[36] Souběh (konkurence) trestných činů je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, nežli byl pro některý z nich vyhlášen soudem 1. stupně odsuzující rozsudek (§ 43 odst. 2 t.z.) za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a neplatí a něm fikce neodsouzení.

[37] Námitky žalobce se i v této souvislosti nesly v obecné rovině. Žalobce v odvolání ani v žalobě neuvedl konkrétní údaje, svědčící o tom, že by s ohledem na výše uvedené předpoklady byly v předmětné věci dány podmínky pro uložení souhrnného trestu.

[38] Soud připomíná, že řízení v předmětné věci bylo zahájeno 11. 5. 2007, první rozhodnutí správního orgánu ve věci bylo vydáno 15. 8. 2007. Žalobce podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl 1.11. 2007. Následně o věci rozhodoval krajský soud, Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl rozsudkem ze dne 26. 5. 2010, rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 7. 2010. Po vrácení věci správní orgán prvního stupně rozhodl podruhé dne 7. 1. 2011, toto rozhodnutí žalovaný zrušil dne 24. 3. 2011, rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 4. 2011. Dne 28. 11. 2011 správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl potřetí, odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2012, které nabylo právní moci dne 5. 4. 2012. Další samostatné řízení se žalobcem bylo zahájeno 30. 9. 2008.

[39] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí námitkami ve vztahu k souhrnnému trestu zabýval. Vyslovil správný názor, že uplatnění principů ovládajících souběh trestných činů při trestání správních deliktů má být přiměřené, nikoliv totožné. Poukázal na to, kdy bylo ve věci vydáno první rozhodnutí a kdy bylo zahájeno následující řízení. V textu odůvodnění byla však vynechána konkrétní data, na jejich místě bylo vždy několik teček. V opravném usnesení ze dne 11. 7. 2012, č.j. AD932-26/2008/119/9/2011-SŘ, které nabylo právní moci 31. 7. 2012, uvedenou chybu napravit, doplnil, že první rozhodnutí v předmětné věci bylo vydáno 15. 8. 2007, další řízení se žalobcem však bylo zahájeno až 30. 9. 2008.

[40] Soud podotýká, že žalobce rovněž uvedl, že již v odvolání namítal, že nemuselo dojít ke spojení všech devíti samostatně vedených řízení, ale v každém případě se správní orgány měly vypořádat s tím, že jsou samostatně ukládány pokuty za správní delikty stejného druhu. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2008, č.j. 1 As 28/2009-62.

[41] Soud poukazuje opět na konkrétní průběh předmětného řízení, které se prolínalo s dalšími osmi řízeními, zahájenými následně, přičemž první z nich bylo zahájeno až poté, co v předmětné věci bylo vydáno první rozhodnutí. Předmětné řízení nelze srovnávat s řízením, které bylo Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 1 As 28/2009. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, zde byla řešena situace, kdy se k určitému datu u správního orgánu prvního stupně seběhla tři oznámení Policie České republiky o podezřeních, že žalobce spáchal tři přestupky, a tento orgán o nich rozhodl v rozmezí tří měsíců třemi samostatnými rozhodnutími.

VI. Závěr a náklady řízení

[42] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu